

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-10/10)

(2010/C 63/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dopuszczając możliwość odliczenia od podatku darowizn na rzecz instytucji o zadaniach badawczych i edukacyjnych wyłącznie w przypadku instytucji z siedzibą w Austrii, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom wynikającym dla niej z art. 56 WE oraz art. 40 porozumienia EOG;

— obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji darowizny na rzecz instytucji badawczych i edukacyjnych, realizujących cele niekomercyjne, objęte są swobodą przepływu kapitału na podstawie art. 56 WE. Uregulowanie austriackie zezwala jedynie na odliczenie od podatku darowizn na rzecz tego rodzaju instytucji w kraju, nie zezwalając natomiast na odliczenie darowizn na rzecz podobnych instytucji w innych państwach członkowskich względnie w innych państwach Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Narusza to art. 56 WE i art. 40 porozumienia EOG.

Republika Austrii uzasadnia to uregulowanie tym, że jest to dopuszczalne ograniczenie ulgi z tytułu darowizn w dziedzinie, która odciąża państwo od obowiązku finansowania przypadającego nań w przeciwnym wypadku. Wynika to między innymi z wyroku Trybunału w sprawie C-396/04 Centro di Musicologia Walter Stauffer (¹).

Komisja nie zgadza się z tym uzasadnieniem. Sporne przepisy dokonują rozróżnienia wyłącznie na podstawie kryteriów geograficznych niezależnie od celu wspieranego w ten sposób instytucji. Poza tym nie wykazano, iż istnieje — jak twierdzi Republika Austrii — wzajemne oddziaływanie pomiędzy bezpośrednim finansowaniem państwowym a korzystającymi z ulg podatkowych dotacjami ze strony podmiotów prywatnych. Nawet gdyby zgodnie z twierdzeniami Republiki Austrii to wzajemne oddziaływanie istniało, nie uzasadnia ono zdaniem Komisji ograniczenia swobody przepływu kapitału, gdyż nie

występuje tu kwalifikowany interes z zakresu systematyki podatków w rozumieniu wyroku Trybunału w sprawie C-204/90 Bachmann (²).

(¹) Wyrok z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-386/04 Centro di Musicologia Walter Stauffer, Zb.Orz. s. I-8203.

(²) Wyrok z dnia 28 stycznia 1992 r. w sprawie C-204/90 Bachmann, Rec. s. I-249.

Wniosek o wydanie orzeczenia a trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 11 stycznia 2010 r. — Nickel Institute przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-14/10)

(2010/C 63/61)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Zjednoczone Królestwo).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nickel Institute.

Strona pozwana: Secretary of State for Work and Pensions.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Dyrektywa Komisji 2008/58/WE (zwana „dyrektywą w sprawie trzydziestego DPT”) oraz/lub rozporządzenie Komisji (WE) nr 790/2009 (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie pierwszego DPT”) są nieważne w zakresie w jakim mają one na celu klasyfikację lub ponowną klasyfikację węglanów niklu w odpowiednich aspektach, ponieważ:
 - a) klasyfikacje zostały dokonane bez przeprowadzenia odpowiedniej oceny charakterystycznych właściwości węglanów niklu zgodnie z kryteriami i wymogami w zakresie danych załącznika VI do dyrektywy 67/548/EWG (zwanej dalej „dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych”);
 - b) nie wzięto pod uwagę, czy charakterystyczne właściwości węglanów niklu mogą stwarzać zagrożenie podczas normalnego obchodzenia się z nimi i używania ich, w myśl wymogów zawartych w pkt 1.1 i 1.4 załącznika VI do dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;
 - c) nie zostały spełnione przesłanki zastosowania procedury, o której mowa w art. 28 dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;